

Sint-Pietersbergtrail 2011

Zondag (25 sept. 2011) de Sint Pietersberg trailrun gelopen. Een trail van ruim 30 km en 850 positieve hoogtemeters die start in de ENCI-groeve in Maastricht en je in Nederlands- en Belgisch Limburg en in de provincie Luik brengt.

De organisatie beloofde de lopers een prachtig maar zwaar parcours en daar was niets van gelogen. De eerste km gingen daadwerkelijk door de groeve (waar voor het eerst gelopen mocht worden, maar wel rechts van de afzettinglinten blijven om niet in het ravijn te storten) en waren nog relatief makkelijk.

Daarna ging het al slingerend de groeve uit en de Sint Pietersberg op om deze aan de Belgische kant weer af te dalen richting Kanne. Na ongeveer 12 km de eerste verzorgingspost, vervolgens klimmend en dalend door het Kannerbos en langs mooie kalkgraslanden tot op het plateau van Eben Emael. Hier een prachtig vergezicht over de

Voerstreek en Zuid-Limburg. Verder langs en over het beroemde fort Eben Emael (waarvan de Duitsers in 1940 al wisten dat

je erop moet landen omdat bestormen geen zin heeft, maar wat doen wij...) over smalle paadjes –waren het wel paadjes?-, om bij het Albertkanaal uit te komen. Tweede (en laatste) verzorgingspost. Nog een kleine 10 km te gaan. Over het kanaal en vervolgens hierlangs over een kaasrechte en vlakke asfaltweg weer richting Maastricht. Niet iets waar een trailer op zit te wachten maar wel lekker om eens een stukje op tempo te

kunnen lopen en wat kilometers weg te tikken. Net lekker in je ritme werd je in bijna 180 graden rechtsaf weer de Pietersberg weer opgestuurd. Eerst nog een vrij breed pad, niet al te stijl. Maar dat werd al snel een smal paadje, soms flink klimmen en dalen tot plotseling het routebordje niet naar rechts of links wijst maar omhoog! Is het de bedoeling dat we hier omhoog klauteren? Aan de sporen te zien wel. Vooruit, dit hoort bij een trail dus op handen en voeten naar boven. Au, dat doet zeer aan de beentjes. Even verder alweer zo'n klim, en nog een. Het moet niet gekker worden. Net als je denkt dat je het nu wel hebt gehad kom je voor de vierde keer voor zo'n helling. Nog hoger en steiler dan de voorgaande zo te zien. Een

zachte godver..., even diep ademhalen, tot drie tellen en go.... Op handen en voeten, steun zoekend en optrekkend aan elke wortel en graspolletje die je te pakken kunt krijgen klim je omhoog om er daar achter te komen dat er nog zo'n klim volgt. Alweer een godver.... maar nu zeker 30 decibellen harder. Even op adem komen en weer hetzelfde ritueel. Eenmaal boven... je raad het al. De godver... was nu in Maastricht te horen denk ik.

Na de derde klim konden we echt niet meer hoger en werd het lekker afdalen. In de verte hoorde ik de speaker al, het kon niet ver meer zijn. Op een gegeven moment hoorde ik de speaker niet meer voor-, maar

achter mij. En iets verder een routebordje dat van het geluid af wijst. Klopt dit wel? En weer wat verder begint het pad weer te stijgen. Doorlopen en bordjes blijven volgen, er zit niets anders op. Dan toch eindelijk de finish.

Enthousiast binnen gehaald door

de speaker en andere lopers. We did't again. De eindtijd?? Doet er niet toe voor mij. Baalde ik nog van de matige tijd op de 30 km vorige week in Hilvarenbeek, voor een mooie trail is tijd onbelangrijk. En als het even kan ben ik volgend jaar weer van de partij. Een aanrader voor iedereen die eens wat anders wil dan snelle asfaltkilometers maken en eens lekker door de natuur wil rennen. Je komt op de mooiste plaatsen waar je het bestaan niet van vermoedde of, zoals de organisatie het op hun site verwoord:"U zult tijdens de loop verbaasd zijn over de diversiteit en variatie in de regio". Ze hadden helemaal gelijk.

Harrie Hendrickx